

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2003 ΕΤΟΣ 53ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 923 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ὄροφος)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΒΑΤΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ - ΑΘΩ

Ἀπό τήν Ἱεράν Μονήν Ἐσφιγμένου ἐλά-
βομεν καί δημοσιεύομεν τήν ἀκόλουθον ἐπι-
στολήν

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Χαίρεται ἐν
Κυρίῳ πάντοτε.

Ἡ πρόσφατη Ἐκθεση τοῦ Εὐρωκοι-
νοβουλίου πού ὑπερψηφίστηκε
στό Στρασβοῦργο ἀπό τήν πλειο-
ψηφία τῶν Εὐρωβουλευτῶν, γιά τήν κατάστα-
ση τῶν δικαιωμάτων στήν Ε.Ε. τό 2002 ἔφερε
καί πάλι στήν ἐπικαιρότητα τό θέμα τοῦ ἀβά-
του τοῦ Ἀγίου Ὄρους. Ἡ Ἱερά ἡμῶν Μονή
Ἐσφιγμένου, ἐδῶ καί δεκαετίες ἔχει ἐκφράσει
τήν ἀνησυχία της γιά ὅσα λαμβάνουν χώρα
εἰς βάρος τῆς Ἀγιωνύμου Πολιτείας τοῦ Ἁθω
καί θέλοντας νά συμβάλλει στήν σωστή ἀντι-
μετώπιση τοῦ ὅλου ζητήματος μέσα στά σύγ-
χρονα Εὐρωπαϊκά δεδομένα παρουσιάζει
ἀκόμη μία πτυχή τοῦ θέματος κατά τρόπον

πού πιστεύουμε ὅτι θά γίνη περισσότερο
ἀντιληπτό ἀπό τούς Εὐρωπαίους καί γενικώ-
τερα ἀπό τήν Διεθνή Κοινότητα. Ἡ ἔκθεση
αὕτη, ὅπως καί προηγούμενες ἀποφάσεις τοῦ
Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, ἀντιμετωπίζουν
τό ἄβατο ὡς ἓνα καθεστῶς πού διατηρεῖ τήν
ἄνιση καί ἄδικη μεταχείριση τῶν γυναικῶν
καί γενικότερα παραβιάζει τό σύστημα τῶν
θεμελιωδῶν δικαιωμάτων στήν πατρίδα μας
καί στήν Εὐρώπη. Ἡ ἀντιμετώπιση αὕτη,
ὅμως, παραγνωρίζει τήν ἱστορία τῆς Ἀγιορεί-
τικης Πολιτείας καί διαστρεβλώνει τό σύγ-
χρονο νόημα τοῦ μοναχισμοῦ πού ἀποτελεῖ
σύν τοῖς ἄλλοις μία ἐκδήλωση ἀγάπης ὅχι μό-
νον πρός τόν Θεό, ἀλλά καί πρός τόν ἄνθρω-
πο ἀνεξάρτητα ἀπό φυλή καί φύλο. Εἶναι,
λοιπόν, χρήσιμο τό ζήτημα νά ἐξετασθεῖ μέ
νηφαλιότητα προκειμένου νά γίνουν κατα-
νοητές ὅλες οἱ παράμετροί του καί νά συνδε-
θεῖ τό ἄβατο μέ τήν οὐσιαστική καί ἰσορροπη
προστασία τῶν δικαιωμάτων. Στήν κατεύθυν-

ση αυτή πρέπει νά ἐπισημανθοῦν τά ἀκόλουθα:

- Τό ἄβατο συνδέεται στενά μέ τήν διατήρηση καί τήν ἀνάπτυξη μίας μοναστικῆς κοινότητας μέ πολυεθνικό καί πανορθόδοξο χαρακτήρα. Ἡ Χερσόνησος τοῦ Ἁθῶ, ἀπολαμβάνει ἕνα ἰδιαίτερο νομικό καθεστώς ἐπειδή σέ αὐτήν συγκεντρώνονται ὅσοι Ὁρθόδοξοι - Ἕλληνες, Εὐρωπαῖοι ἢ ἀπό ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου - ἀποφασίζουν νά ἀφιερῶσουν τήν ὑπαρξή τους στό Θεό, στήν λατρεία τοῦ Ὁποίου εἶναι ταγμένοι μέ ὅλες τίς ψυχοσωματικές τους δυνάμεις.

- Γιά νά μπορέσουν οἱ μοναχοί νά ἐπιτελέσουν τήν λατρευτική ἀποστολή τους, εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐγκαταβιώνουν μέσα σέ συνθήκες περισυλλογῆς καί ἡρεμίας. Γιά τόν λόγο αὐτό, ἔχει περιοριστεῖ στό Ἅγιο Ὅρος ὄχι μόνον ἡ πρόσβαση τῶν γυναικῶν, ἀλλά καί μία σειρά δραστηριοτήτων πού συνιστοῦν καί αὐτές πραγμάτωση δικαιωμάτων. Ἔτσι γιά παράδειγμα, στήν Ἀγιώνυμη Χερσόνησο ἀπαγορεύεται κάθε εἶδους ἐμπορική καί ἐπιχειρηματική δραστηριότητα, περιορίζεται δηλαδή ἡ οἰκονομική ἐλευθερία ἀνδρῶν καί γυναικῶν (ἄρθρο 5 παρ. 3 Σύν.), καθώς ἐπίσης καί ἡ κινηματογράφηση τοῦ περιβάλλοντος καί τῶν ἱερῶν χώρων, γεγονός πού συνιστά καί αὐτό περιορισμό τῆς καλλιτεχνικῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐκφράσεως (ἄρθρα 16 καί 14 παρ. 1 Συντ.) Διαπιστώνεται δηλαδή ἡ ὑπαρξή καί ἄλλων περιορισμῶν πού εἶναι ἀνεκτοί ἀπό τήν συνταγματική μας τάξη καί τή δημοκρατική παράδοση τῆς χώρας μας καί τῆς Εὐρώπης.

- Πρίν ἀπαντήσουμε στό ἐρώτημα αὐτό, θά πρέπει νά παρατηρήσουμε ὅτι ἀνάλογοι, πολλές φορές πολύ πιο δραστικοί περιορισμοί δικαιωμάτων συναντῶνται στήν καθημερινότητα. Ἔτσι, π.χ. ἰσχυρές ξενοδοχειακές μονάδες καταλαμβάνουν μεγάλης ἐκτάσεως ἀκρογιαλίες, στερώντας τήν ἐλευθερία κινήσεως σημαντικοῦ ἀριθμοῦ πολιτῶν μέ μόνον σκοπό τό κέρδος, χωρίς νά ἀναπτύσσεται ἡ προσήκουσα ἀντίδραση.

- Ἐπό τῆς οὐσίας τοῦ ἀβάτου: οἱ περιορισμοί πού ἐπιβάλλονται σέ ὀρισμένα δικαιώματα στό ἐσωτερικό τῆς Ἀγιορείτικης Πολιτείας, δικαιολογοῦνται πλήρως μέσα ἀπό μία συστηματική προσέγγιση τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων, ὅπως τά ἔχει δαπλάσει ἡ σύγχρονη ἱστορία. Πραγματικά, ἡ ὑπερχιλιετής παράδοση τοῦ ἀβάτου προσεγγίζει καί συναντᾶται σήμερα μέ μία θεμελιώδη ἀρχή, τήν ἀρχή τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου πού προστατεύεται τόσο ἀπό τό Ἑλληνικό Σύνταγμα (ἄρθρο 2 παρ. 1) ὅσο καί ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή Σύμβαση τῶν Δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου (ἄρθρο 3). Συγκεκριμένα, ὅσοι ἀποφασίζουν νά ἀφιερῶθουν στόν μοναχισμό, ἐπιλέγουν ἕναν ἐπίπονο τρόπο ζωῆς, ὁ ὁποῖος νοσηματοδοτεῖ ὁλόκληρη τήν ὑπαρξή τους. Ὁ μοναχός ἐγκαταλείπει τήν προσωπική, οἰκογενειακή, ἐπαγγελματική καί γενικά ὅλη τήν κοινωνική του ζωή γιά νά ἀφιερῶθαι στήν λατρεία τοῦ Θεοῦ καί μόνον μέσα ἀπό αὐτή τήν ἀφιέρωση ἀναπτύσσει τήν προσωπικότητά του καί συγκροτεῖ τήν ψυχοσωματική του ὑπόσταση. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ μοναχός κατανοεῖ τήν ὑπαρξή του ἐπί τῆς γῆς ὡς μία πορεία μετανοίας χωρίς τήν ὁποία καμιά ἄλλη δραστηριότητά του δέν ἔχει νόημα, ἡ ἀξία του δηλαδή ὡς ἀνθρώπου πραγματώνεται μόνον μέσα ἀπό τήν ἀνάπτυξη τῆς μοναχικῆς του ζωῆς. Ἔτσι, τό εἰδικό νομικό καθεστώς τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἀποτελεῖ σήμερα ἐκπλήρωση τῆς ὑποχρέωσης Ἑλληνικῆς Πολιτείας καί τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ὁργάνων νά ἐξασφαλίζουν «τόν σεβασμό καί τήν προστασία τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου» τῶν Ὁρθοδόξων μοναχῶν, ὅπως καί τῶν ὑπολοίπων πολιτῶν.

Ὑπό τό πρίσμα τῶν παραπάνω διαγράφονται οἱ πραγματικές διαστάσεις τῶν περιορισμῶν πού ὑφίστανται οἱ γυναῖκες πού θά ἐπιθυμοῦσαν νά ἐπισκεφθοῦν τήν Ἀγιώνυμη Χερσόνησο: ἡ ἀδυναμία προσβάσεως στό Ἅγιο Ὅρος τῶν γυναικῶν συνιστᾷ ἕναν μερικό περιορισμό τῆς ἐλευθερίας τῆς κινήσεώς τους (καί ὄχι βέβαια τῆς ἐγκαταστάσεως καθῶς ὅλες οἱ Ἱερές Μονές εἶναι ἀνδρικές, οὔτε τῆς ἐλευθερίας τῆς λατρείας ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται σέ κάθε Ἱερό Ναό). Μέ τόν τρόπο

αυτό βέβαια, οί γυναίκες στεροῦνται τή δυνα-
τότητα νά ἀπολαύσουν τή φύση τῆς Χερσονή-
σου καί νά ἔρθουν σέ ἐπαφή μέ ἕνα τμήμα τῆς
πολιτιστικῆς - θρησκευτικῆς κληρονομιάς καί
θά μπορούσε κανεῖς νά ἰσχυριστεῖ ὅτι ἔτσι
ἐπέρχεται καί ἕνας περιορισμός στό δικαίωμα
ἐλεύθερης ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητας
τῶν γυναικῶν. Μία τέτοια παραδοχή ὡστόσο
θά προσέκρουε βάνανυσα στήν πραγματικό-
τητα: Σέ ὅλο τό φάσμα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς,
ὁμόλογες ὁριοθετήσεις τῶν δικαιωμάτων γί-
νονται ἀνεκτές ἢ θεωροῦνται ἐπιβεβλημένες
χωρίς νά τίθεται θέμα περιορισμοῦ τῆς ἐλευ-
θερίας ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητος
ἀνδρῶν καί γυναικῶν. Καί τοῦτο ἐπειδή ἡ με-
γίστη δυνατή ἀπόλαυση τῶν δικαιωμάτων
ἀπό ὅλους τούς πολίτες ἐπιβάλλει τήν ἐναρ-
μόνισή τους, δηλαδή τήν ἔνταξη τῆς ἐλευθε-
ρίας τοῦ κάθε ἀτόμου στό συνολικό σύστημα
τῶν δικαιωμάτων πού καθορίζουν τό Σύνταγ-
μά μας καί οἱ Διεθνεῖς Συνθήκες: "Ἐτσι, γιά
παράδειγμα, περιορίζεται μέ τούς νόμους ἡ
οἰκονομική ἐλευθερία τοῦ ἐργοδότη, προκει-
μένου νά διαφυλαχθοῦν θεμελιώδη δικαιώμα-
τα τῶν ἐργαζομένων καί μέ τόν τρόπο αὐτό
διασφαλίζεται ἡ ἰσόρροπη ἀπόλαυση τῶν
ἐλευθεριῶν καί τῶν δύο πλευρῶν.

Στήν περίπτωση τοῦ ἀβάτου περιορίζεται
μία ἐξαιρετικά εἰδική μία μερικωτάτη ἔκφαν-
ση τῆς ἐλευθερίας τῶν γυναικῶν, ὅπως περι-
γράφεται πῶ πάνω, δηλαδή ἡ δυνατότητα
τους νά ἀναπτύξουν μία ἐκδρομική δραστη-
ριότητα στήν Ἀγιώνυμη Χερσόνησο. Τοῦτος ὁ
περιορισμός, ὅμως, εἶναι ἀναγκαῖος προκειμέ-
νου νά κατορθώσουν οἱ μοναχοί πού ἐγκατα-
βιώνουν στίς 20 Ἱερές Μονές νά διαφυλάξουν
τόν τρόπο ὑπάρξεώς τους, γιά νά γίνει δηλα-
δή σεβαστή ἡ ἀξία τους ὡς ἀνθρώπων. "Ἐτσι,
ὁ περιορισμός αὐτός παρίσταται ὄχι μόνον ὡς
ἀνεκτός ἀλλά καί ὡς ἐπιβεβλημένος καθῶς ἡ
προστασία τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ
πρωταρχική ὑποχρέωση τῆς Ἑλληνικῆς Πολι-
τείας καί τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος.

• Τέλος, θά πρέπει νά σημειωθεῖ καί τό
ἀκόλουθο: στήν καταπολέμηση τῶν διακρίσε-
ων, ὅπου καί ἐάν βασίζονται αὐτές, συνέβαλ-

λε τά μέγιστα ἡ Χριστιανική θρησκεία καί
ἰδιαίτερα ἡ Ὁρθόδοξη διδασχά. Ἡ Ἐκκλησία
τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε ἀποδέχθηκε δυσμενεῖς
διακρίσεις εἰς βάρος τῶν γυναικῶν, ἀντίθετα
ἡ διδασκαλία τῆς χρησίμευσε ὡς θεμέλιο τῆς
συγχρόνου νομικῆς ἀντιλήψεως γιά τήν ἰσό-
τητα τῶν δύο φύλων «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ
Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ
ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἰς ἓστε
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». (Πρός Γαλάτας, κέφ. γ'.
στίχ. 28), σέ ὅλη τήν Εὐρώπη. Εἶναι συνεπῶς
ἄδικο καί ἀνιστόρητο τό Εὐρωπαϊκό Κοινο-
βούλιο νά μεταφέρει στήν κοινή γνώμη μία
λανθασμένη εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Πι-
στεύουμε ὅτι μέσα ἀπό ἕνα οὐσιαστικό δημό-
σιο διάλογο, δέν θά παραμείνει καμιά ἀμφι-
βολία ὅτι τό σύγχρονο νόημα τοῦ ἀβάτου
ἐναρμονίζεται πλήρως μέ τό Ἑλληνικό καί τό
Εὐρωπαϊκό σύστημα τῶν ἐλευθεριῶν. Διαφο-
ρετικά, ἡ ὁργανωμένη Εὐρωπαϊκή κοινωνία
θά ἐμφανίζεται νά ἀνέχεται χωρίς πρόβλημα
τούς ἀποκλεισμούς τῶν φτωχῶν ἀπό πολλούς
ζωτικούς χώρους καί νά ἀνησυχεῖ μόνο γιά
τόν ἀποκλεισμό τῶν γυναικῶν ἀπό λίγους
χώρους ἐκδρομῆς.

Εὐχόμεθα ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου νά ἐπευλογῇ
τίς προσπάθειες ὅλων ὧν ἀγωνίζονται καί
μοχθοῦν γιά τή σωστή καί δίκαιη ἐπίλυση τῶν
προβλημάτων πού ἀντιμετωπίζει ἡ Ἀγιώνυμη
Πολιτεία τοῦ Ἁθῶ.

"Ἐρρωσθε ἐν Κυρίῳ.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον.

Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ.

† Ἀρχιμανδρίτης Μεθόδιος
καί οἱ σύν Ἑμοί ἐν χῶ Ἀδελφοί

Τό ἡμερολόγιο ὡς μέσον ἄσκησης ἐξουσίας ἢ Ὁ παλαιοημερολογισμός ὡς πολεμίστρα κατὰ τῆς ἐλληνικῆς παρακμῆς

*Τοῦ Δημητρίου Κιτσίκη
Τακτικοῦ Μέλους τῆς Καναδικῆς Ἀκαδημίας,
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ὀττάβας*

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου

Τό ὑπόμνημα αὐτό εἶναι συγκλονιστικό, διότι προέρχεται ἀπὸ δεξί χέρι τοῦ Βενιζέλου καὶ ἀποκαλύπτει μέτрон πλέον σαφῆ τρόπο, πὺς ὁ δυτικισμός ἐπιδιώκει συνειδητὰ τὸν θάνατο τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὰ πέντε σημεῖα τῶν προτάσεων τοῦ Μιχαλακοπούλου ἔχουν ὅλα ἓνα καὶ μόνον σκοπὸ: Ὁ Ἕλληνα νὰ μὴ βιώνη πλέον τὴν Ὁρθοδοξία: κατάργηση τῶν νηστειῶν, μυσταγωγιῶν, ἀγίων καὶ μοναστηριῶν! Ὑβρίζει τὰ μοναστήρια ὡς ἐστίες πάσης διαφθορᾶς ἀλλὰ συνάμα χαίρεται πού ὁ λαὸς βλασφημεῖ κατὰ τοῦ θείου!

Ἄντ' αὐτοῦ, προσφέρει στὸν Ἕλληνα ὡς ἰδανικά, τίς ὑλικές χαρές τοῦ καπιταλισμοῦ: τὸ κέρδος, τὸ καλὸ φαγητό, τὴν ἰδιοκτησία καὶ τὴν ἀποταμίευση. Συνάμα ὅμως καὶ τὴν καπιταλιστικὴ ἐκμετάλλευση - ὅχι ἀργίες καὶ τεμπελιά - τὸν ἐξανδραποδισμό τῆς Ἐκκλησίας πού θὰ χρησιμοποιεῖται ὡς κέντρο πολιτικῆς προπαγάνδας πρὸς χάριν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Γιά τὴν ἐπίτευξη δὲ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, προτείνει τὴν χρησιμοποίηση τοῦ δυτικοφερμένου ἐθνικισμοῦ μέ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ δυτικὸς προστάτης θὰ μᾶς προσφέρῃ ἐδάφη, ἐνῶ οἱ ντόπιοι ἐθνικιστὲς χαίρονται γιά «τὴν περικοπὴν τῆς ἐκτάσεως τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου».

Ἡ ἐπίθεση κατὰ τῆς Ἐκκλησίας πού ἐξάπλωσε τὴν ἀνοιξη τοῦ 2000 ὁ πρωθυπουργὸς Κώστας Σημίτης, μέ τὸν ὑπουργό τῆς Δικαιοσύνης, Μιχάλη Σταθόπουλο, ὠργανώθῃ ἀκριβῶς μέσα στὸ ἴδιο πνεῦμα μέ αὐτὸ τῶν Βενιζελικῶν τοῦ 1916. Ἡ μασονικὴ ἰδεολογία καὶ ὁ δυτικιστικὸς ἐκσυγχρονισμός ἦσαν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ἐπιθέσεως. Ἐάν ἡ σημιτικὴ προσπάθεια, με-

τά τὴν ἐπιβολὴ τῶν νέων ταυτοτήτων ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀφαιρέθῃ τὸ θρήσκευμα, δέν προχώρησε προσωρινῶς σὲ ἄλλες μεταρρυθμίσεις, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι δέν κατωρθώθῃ, μέχρι στιγμῆς, νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀντικατάσταση τοῦ ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου ἀπὸ ἓνα μασῶνο ἱεράρχη τοῦ «μέσου χώρου», ὅπως εἶχε γίνῃ στὸ τέλος τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου.

Ε) Η ΒΙΑΙΑ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΕΝΙΖΕΛΙΚΟΥΣ ΜΑΣΟΝΟΥΣ

Ὅταν, τὸ θέρος τοῦ 1917, εἰσῆλθε μέ τὴν δύναμη τῶν ὄπλων καὶ τῶν ἀγγλογαλλικῶν δυνάμεων ὁ Βενιζέλος, ὡς ἀρχηγὸς τῆς χούντας τῆς Θεσσαλονίκης στὴν Ἀθήνα, καθήρεσε τὸν μητροπολίτη Θεόκλητο καὶ τὸν ἀντεκατέστησε μέ τὸν Μελέτιο Μεταξάκη, τὸν «Βενιζέλο τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας».

Κρητικός, ὅπως καὶ ὁ Βενιζέλος, ὁ Μελέτιος εἶχε γεννηθῇ στὸ χωριὸ Παρσᾶς, Λασηθίου Κρήτης, τὸ 1871. Ὁ Ἑλ. Βενιζέλος εἶχε μνηθῇ στὴν Κρήτη, στὴν μασονία, στὴν στοᾶ Ἀθηνᾶ, στίς 25 Φεβρουαρίου 1898. Στὴν κρητικὴ Βουλὴ - ὅπως τὸ ἀποδεικνύουν τὰ πρακτικὰ τῶν 28 καὶ 30 Ὀκτωβρίου 1906 - ὑπερήσπισε δημοσίως καὶ μέ σθένος τὴ Μασονία.

Ἐπειδὴ γενικῶς κυκλοφορεῖ ὁ μύθος στὸ εὐρύ κοινὸ ὅτι ἡ Μασονία εἶναι μία ὑπόγεια σατανικοῦ τύπου μυστικὴ ὀργάνωση, θέλω νὰ ὑπενθυμίσω ὅτι ἡ Μασονία εἶναι βασικά ὁ κεντρικὸς ἐκφραστής τῆς δυτικῆς ἰδεολογίας τοῦ καπιταλισμοῦ, τῆς ἐλεύθερης ἀγορᾶς μέ συνταγματικὴ βασιλευσμένη ἢ ἀβασιλευτὴ δημοκρατία. Συνεπῶς οὐδεὶς ἀντικαπιταλιστὴς καὶ ἀντιφιλελεύθερος δέν

δύναται νά είναι μασόνος, έκτός από άγνοια τής μασονικής ιδεολογίας. Αυτό σημαίνει ότι ο κομμουνισμός, ο επαναστατικός σοσιαλισμός, ο έθνικοσοσιαλισμός, ο φασισμός, ή οιαδήποτε θρησκεία όταν παραμένει παραδοσιακή και δέν «έκσυγχρονίζεται» (δηλαδή δέν αποδέχεται τίς αρχές του καπιταλιστικού φιλελευθερισμού) είτε αυτή είναι ή Όρθοδοξία, είτε ο Ρωμαιοκαθολικισμός (φυσικά όχι ο Προτεσταντισμός, ο όποιος είναι κατ' έξοχήν θρησκεία του καπιταλισμού) είτε τό παραδοσιακό Όσλάμ, είτε ο Όνδουϊσμός, δέν νοείται νά έχουν σχέση μέ τή Μασονία. Αντιθέτως ή σοσιαλδημοκρατία, ο φιλελευθερισμός, ο «μέσος χώρος», έχει ως φυσικό ιδεολογικό περιβάλλον τήν Μασονία.

Στό Τεκτονικό Δελτίον, «Όργανον τής Μεγάλης Στοάς τής Ελλάδος» (έτος 17ον, άριθ. 71, Όαν. - Φέβρ. 1967, σ. 25-50) έσκιαγραφήτο ή προσωπικότης του μασόνου Μελετίου Μεταξάκη, μέ τά έξής λόγια (σέ μία γλώσσα έλαφρώς ψυχαική, χαρακτηριστική του νεωτερισμού των μασόνων που είχε ως συνέπεια, νά επιβληθί τω γλωσσικό αυτό ύφος από τον ύπουργό Παιδείας, μασόνο 22ου βαθμού, Γεώργιο Ράλλη, τό 1976): «Μέ τίς ψυχικές άρετές που ήταν προικισμένος ο Μελέτιος, μέ τήν τετράγωνη λογική του, τό άνεξάρτητο και άπαλλαγμένο από μικρότητες μυαλό του, δέν είναι παράξενο ότι βρέθηκε έτοιμος νά δεχθί και τό τεκτονικό φώς. Τήν πρώτη φορά που πέρασε από τήν Κωνσταντινούπολη (1906) γνωρίστηκε μέ τέκτονες... Οι τέκτονες, μέλη του Όλληνικού Πολιτικού Συνδέσμου Κωνσταντινουπόλεως, μέ τούς όποιους συνεργάζονταν τότε ο Μελέτιος για τό φλέγον ζήτημα των άραβοφώνων όρθόδοξων (1908), ένέργησαν σωστά, ώστε τό έρευνητικό και φιλοπερίεργο πνεύμα του Μελετίου, που είχε έως τότε πολλά ακούσει για τούς μασώνους στην Κύπρο και άλλου, νά ζητήση από τούς συνεργάτες του, που έκτιμούσε, νά του δώσουν πληροφορίες για τον Τεκτονισμό, και άφου τούς άκουσε, ν' αποφασίση... νά μιμηθί τό παράδειγμα τώτων Όγγλων και άλλων ξένων

έπισκόπων και νά ζητήση νά γνωρίση και νά μιμηθί και αυτός στά μυστήρια που κρύβονται στον Τεκτονισμό.

...Ό Μελέτιος δέχθηκε τό τεκτονικό φώς κατά τίς αρχές του 1909. Παραμένει στην Πόλη ένα χρόνο ακόμη και μελετά μέ πάθος τήν τεκτονική διδασκαλία που του επέτρεψε νά χαράξη μέ πραγματικά τεκτονικό τρόπο, όλες τίς πράξεις και τά λόγια...

Όλίγοι είναι εκείνοι, που σαν τον άδελφό Μελέτιο, δέχθηκαν τον Τεκτονισμό και τον έκαμαν βίωμά των. Και ύπήρξε πραγματική άπώλεια ότι τόσο γρήγορα ανακλήθηκε από τον Μ.Α.Τ.Σ. στην Αίωv.: Α.: (ο μασονικός αυτός συμβολισμός μέ τά τριγωνικά σημεία στίξεως, σημαίνει: «άπό τον Μέγα Όρχιτέκτονα του Σύμπαντος στην Αίωvία Όνατολή» και ή χρήση άπόκρυφης γραφής άποδεικνύει τον μυστικισμό τής μασονίας), πριν ολοκληρώση τά έργα μέ τά όποία έστεφάνωσε τό πέρασμά του από τον κόσμο μας».

Έδω πρέπει νά παρατηρήσωμε ότι συχνά ή μασονία συμπορεύεται μέ τήν άρχαιολατρία (άν και ύπάρχουν άρχαιολάτρες άντιμασόνοι, όπως ύπάρχουν και όρθόδοξοι Έβραίοι άντιμασόνοι), για τον άπλούστατο λόγο ότι άρχαιολατρία και μασονία είναι δυτικής αναγεννησιακής προελεύσεως.

Ένας άλλος μεγάλος ιεράρχης τής Όρθόδοξου Έκκλησίας, του ΙΕ' αιώvος, ο μαθητής του δωδεκαθείστου φιλοσόφου του Μυστρᾶ Πλήθωνος - Γεμιστού, ο Βησσαρίων, ο όποιος είχε γίνει ρωαμιοκαθολικός καρδινάλιος, είχε στείλει από τήν Ρώμη συλλυπητήρια έπιστολή στους υιούς του πνευματικού του πατέρα, που έλεγε τά έξής έκπληκτικά:

«Βησσαρίων, καρδινάλιος, προς Δημήτριον και Όνδρόνικον, υιούς του σοφου Γεμιστού, χαίρετε. Έμαθα πως ο κοινός μας πατήρ και δάσκαλος παρέδωσε κάθε γήινο στοιχείο και άνελήφθη εις τούς ουρανούς, στην μακαρία κατοικία για νά χορεύση τον μυστικό Όακχο (όνονα του Διονύσου και του σχετικού ύμνου των Έλευσινίων μυστηρίων) μέ τούς Όλυμπίους Θεούς... Η ψυχή

του Πλάτωνος - τήν ὁποία ὑπεχρεώθη νά ὑπηρετήσῃ, λόγω τῶν ἀναντιρρήτων βουλῶν τῆς Εἰμαρμένης, καί νά ἐξαργυρώσῃ τήν ἀναγκαία τῆς ἐπιστροφῇ - εἶναι αὐτή πού ἐστάλη ἐπὶ τῆς γῆς γιά νά παραλάβῃ μαζί τῆς τό σῶμα καί τήν ζωὴν τοῦ Γεμιστοῦ». Λόγια περίεργα γιά ἓναν χριστιανό ἐπίσκοπο. Ὁ Βησσαρίων ὅμως ἀνῆκε μυστηκᾶ στήν δωδεκαθεϊστική πλατωνική φατρία τοῦ Πλήθωνος (βλ. τό ἄρθρο μου στήν Ἑνδιάμεση Περιοχή, ἔτος Δ', τ. 13, Φθινόπωρο 1999).

Ὁ Μελέτιος ὑπῆρξε διαδοχικά μητροπολίτης Κιτίου στήν Κύπρο (1910-1918), Ἀθηνῶν (1918-1920), οἰκουμενικός πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1921-1923) καί πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (1926-1935). Τό 1908, εἶχε ἐκδιωχθῇ ἀπό τούς Ἀγίους Τόπους, ἀπό τόν πατριάρχη Ἱεροσολύμων Δαμιανό, μαζί μέ τόν τότε ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Παπαδόπουλο γιά «ἀντιαγιοταφική δραστηριότητα». Ὁ τελευταῖος, μέ τήν ὑποστήριξη τοῦ Βενιζέλου καί τοῦ Μελετίου, στίς 25 Φεβρουαρίου 1923 (μέ τό παλαιό) ἀνέβηκε στόν θρόνο τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς μητροπολίτης Ἀθηνῶν.

Τό ἐγχείρημα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου, μέ στόχο τήν εὐθυγράμμιση τῆς καπιταλιστικῆς Ἑλλάδος μέ τήν Δύση καί τό Βατικανό, ἐπετεύχθη χάριν δευτέρου βενιζελογενούς πραξικοπήματος (ποῦ εἶσαι κακόμοιρε Παπαδόπουλε μέ τό ἓνα καί μοναδικό σου πραξικόπημα!), τό πραξικόπημα τῶν συνταγματαρχῶν Νικολάου Πλαστήρα καί Στυλιανοῦ Γονατά, τήν νύχτα τῆς 23ης πρὸς 24η Σεπτεμβρίου 1922.

Τόν Μάιο λοιπόν τοῦ 1923, ὁ οἰκουμενικός πατριάρχης Μελέτιος συνεκάλεσε στήν Κωνσταντινούπολη ἓνα «Πανορθόδοξο Συνέδριο» (ἡ λέξη συνέδριο ἀντὶ γιά σύνοδος ἦταν χαρακτηριστική τῆς ἀντικανονικότητος τοῦ ἐγχειρήματος). Κατά τήν διάρκεια τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ, ἀπό τῆς 10 Μαΐου μέχρι τῆς 8 Ἰουνίου 1923, ὁ Μελέτιος ἐζήτησε νά παρευρεθῇ «ὁ σοφός ἱεράρχης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐπίσκοπος τέως Ὁξφόρδης Σεβ. Γοτε» κατά τήν φρασολογία τοῦ Μελετίου, ὁ ὁποῖος τελικά «κατα-

λαμβάνει θέσιν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατριάρχου», διότι κοινός στόχος εἶναι ἡ ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν, Ὁρθοδόξου καί Ἀγγλικανικῆς. Ἀπό Ὁρθόδοξης πλευρᾶς μόνον τρεῖς χῶρες εἶχαν πάρει μέρος στό Συνέδριο: Σερβία, Ρουμανία, Ἑλλάς. Οἱ πατριάρχες Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καί Ἱεροσολύμων ἦσαν ἀπόντες.

Τό νέο ἡμερολόγιο, τό γρηγοριανό, ἐθεσμοθετήθη μέ νομοθετικό διάταγμα στίς 25 Ἰανουαρίου 1923 καί ἔγινε δεκτό, στίς 10 Μαρτίου 1924, ἡμέρα ἡ ὁποία ἐλογαριάσθη ὡς 23 Μαρτίου. Διότι ἐπεβλήθη μέ τήν συντονισμένη προσπάθεια τῆς στρατιωτικῆς χούντας τῶν Ἀθηνῶν, καί τῶν ἀνθρώπων τους, Χρυσοστόμου Ἀθηνῶν καί Μελετίου Κωνσταντινουπόλεως, οἱ δύο αὐτοί «Λούθηροι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ὅπως ἀπεκαλέσθησαν.

ΣΤ) Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟΥ 1922 ΕΠΕΒΑΛΕ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Προτοῦ ἀκόμη ἀποφανθοῦν οἱ ὑποστηριζόμενοι ἀπό τήν χούντα ἱεράρχες, σέ μία πρώτη φάση ἐπεβλήθη τό νέο ἡμερολόγιο μόνον ὡς πολιτικό, μέ στόχο στήν δεύτερη φάση, νά ἐπιβληθῇ καί ὡς ἐκκλησιαστικό.

Ἡ Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως (τ. 1, ἀρ. φύλλου 24, 25ης Ἰανουαρίου 1923) ἐδημοσίευσε ἔκθεση τῆς συσταθείσης ἀπὸ τήν «ἐπαναστατική κυβέρνηση», ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ.κ. Γ. Ν. Κοφινᾶ, ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, Δ. Αἰγινήτου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καί διευθυντοῦ τοῦ Ἀστεροσκοπίου, Χ. Παπαδοπούλου, ἀρχιμανδρίτου καί καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Π. Τσιτσελῆ, δικηγόρου, καί Ἀμίλκα Ἀλεβιζάτου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καί τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Ἡ ἔκθεση αὐτή συνέταξε σχέδιο νόμου πού ὑπέβαλε πρὸς ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τό ὁποῖον καί ἐνεκρίθη καί τό ὁποῖον ἔλεγε: «Περὶ τοῦ νέου Πολιτικοῦ ἡμερολογίου, Γεώργιος Β', Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων. Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τήν πρώτην παράγραφον τῆς ἀπὸ 15ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1922 ἀποφάσεως τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἐπιτροπῆς, προτάσει τοῦ ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν

καί διατάσσομεν. Ἄρθρον 1ον. Ἀπό τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1923 καθ' ἅπασαν τήν Ἑλλάδα ἀντικαθίσταται ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἐν γένει σχέσεσι τό ἰσχύον ἤδη Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον διὰ νέου τοιούτου ὅπερ ἀποκαλεῖται «Πολιτικόν Ἡμερολόγιον»... **Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τό Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τά τῆς Ἐκκλησίας καί τās θρησκευτικὰς ἐορτάς.**

Στίς 24 Δεκεμβρίου 1923, ἐκλήθη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στήν Ἀθήνα, στό Συνοδικό Μέγαρο γιά νά ἀλλάξη καί τό ἐκκλησιαστικό ἡμερολόγιο. Ἐπραγματοποίησε δέ ὁκτώ ἐν ὧν συνεδριάσεις, ὑπό τήν ἐλεγκτική παρουσία τῆς χούντας. Συγκεκριμένα, «κατά τήν α' συνεδρίαν παρέστησαν ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἐπαναστάσεως (συνταγματάρχης) Νικόλαος Πλαστήρας (θυμίζει 21η Ἀπριλίου!), ὁ πρωθυπουργός τῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως (συνταγματάρχης) Στυλιανός Γονατάς καί ὁ ὑπουργός τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Α. Στρατηγόπουλος (ὄνομα καί πράγμα!)».

Ἄρα Πλαστήρας ἐδήλωσε: «Θά παρεκάλει ὁθεν Ὑμᾶς, Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, ἡ Ἐπανάστασις, ὅπως ἀπό τῆς σήμερον, ἀφίνοντες κατὰ μέρος πᾶσαν ἀτομικήν συμπάθειαν καί ἀντίληψιν, ἐπιφέρητε ἐκκαθάρισιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν... Ἡ μετριοπάθεια τοῦ Μακαριωτάτου Ἀθηνῶν, ἡ σύνεσις καί μόρφωσις αὐτοῦ οὐκ ὀλίγον συνέβαλεν εἰς τήν ἐπιτευχθεῖσαν λύσιν τοῦ ζητήματος... Ἡ Ἐπανάστασις ἐλπίζει ὅτι θά ἐξέλθῃ ἐξ ὧν ἔργον ὠφέλιμον εἰς τήν μέλλουσαν γενεάν... θά ἐπεθύμει ὅπως μή περιορισθῇτε εἰς παναρχαίους κανόνας (!) ἀλλ' εἰς ριζοσπαστικά μέτρα προβῇτε».

Στίς 6 Δεκεμβρίου 1923, μετά τήν ἱδρυση τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας καί τήν ἐκδίωξη τοῦ «Βενιζέλου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας» Μελετίου, ἐξελέγη Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὁ Γρηγόριος Ζ', ὁ ὁποῖος διαφωνοῦσε μέ τήν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου. Ἀλλά τό κακό εἶχε γίνει (ἐκτός γιά τήν ἡμερομηνία τοῦ Πάσχα πού δέν ἀλλάξε). Προτοῦ κοιμηθῇ στίς 11 Νοεμβρίου 1924, ἐδήλωσε πῶς «δυστυχῶς τήν ἡμερολογιακὴν μεταβολὴν τήν ἐπέβαλεν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἡ Ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ ἐπιλογὴ ἡμερολογίου εἶναι πρωτίστως πολιτικὴ ὑπόθεση καί τό 1923, τό ἔθνος καί ἡ ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ὑπεχρεώθησαν βιαίως καί πραξικοπηματικά νά ἀποδεχθοῦν ἓνα ἡμερολόγιο πού προσέθεσε μίαν ἀκόμη πέτρα στήν ἑλληνικὴ ὑποτέλεια. Οἱ Ἕλληνες πατριῶτες, ἀκόμη καί ἄθεοι ἢ δωδεκαθεῖστες, ὅπως ἦτο ὁ Πλήθων-Γεμιστός, πρέπει νά θρηνοῦν γιά τήν ἐθνικὴ αὐτὴ κααστροφή τοῦ 1923. Ἡ λύση ὅμως δέν εἶναι νά ἐνταθοῦν οἱ διχογνωμίες μέσα στήν Ὁρθοδοξία, κάτι πού διακαῶς ἐπιθυμοῦν οἱ ἐχθροὶ τῆς.

Ὁ νῦν Μακαριώτατος Χριστόδουλος, συνέγραψε τήν διδακτορικὴ του διατριβή, τό 1921, ἐπάνω στό παλιοημερολογικὸ ζήτημα καί πρόθεσις του εἶναι κάποτε νά τό λύσῃ. Ἡ γνώμη μου, ὡς πιστοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ Ἱερά Σύνοδος νά εὖρη τό θάρρος νά ψηφίσῃ ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου στό πάτριον ἡμερολόγιο ὡς γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καί Ἕλληνες πατριῶτες πού πρέπει ὅλοι νά εἴμεθα.

Μία ἀπό τίς μεγαλύτερες αἰρέσεις τοῦ Βατικανοῦ εἶναι τό πάθος του γιά πολιτικὴ παντοδυναμία καί αὐτό τό ἀπέδειξε γιά μίαν ἀκόμη φορά, στήν πανθρησκευτικὴ συνάντηση πού διωργάνωσε, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2002, στήν Ἀσίζη τῆς Ἰταλίας. Σωστά ἔπραξε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού ἀπηγόρευσε στὸν Χριστόδουλο νά συμμετάσχῃ. Καί ἡ ἀπόδειξη αὐτοῦ εἶναι ὁ τρόπος μέ τὸν ὁποῖον ὠργανώθη ἡ συνάντηση. Στό μέσο τοῦ ἡμικυκλίου ὅπου ἐκάθησαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν θρησκειῶν ἦταν τοποθετημένος ἓνας λευκὸς Θρόνος, ὕψους ἐνάμισυ μέτρου, ἀπὸ ὅπου ὁ πάπας προήδρευε. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἦταν καθησμένος δύο μέτρα πρὸ πέρα, πρὸ χαμηλά, στὰ δεξιὰ του, σὲ μίαν πορφυρὴ καρέκλα ὅμοια μέ ὧν τῶν ἄλλων ἐκπροσώπων. Ἕνας ρωμαιοκαθολικὸς ἐπίσκοπος ὁδηγοῦσε κάθε ὁμιλητὴ στό εἰδικὸ βῆμα. Τὴν ὥρα πού περνοῦσε ἐνώπιον τοῦ πάπα ὑπεκλίνετο παρασύροντας μηχανικά καί τὸν ἐκάστοτε ὁμιλητὴ, Ἑβραῖο, μουσουλμάνο, ταοῖστή ἢ βουδδιστὴ, ὀρθόδοξο ἢ διαμαρτυρόμενο...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πανίγυρις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων Δάφνης

Μέ Βυζαντινήν μεγαλοπρέπειαν καί Ἐκκλησιαστικήν τάξιν ἐτελέσθησαν ἐφέτος αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγ. Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου εἰς τόν ὁμώνυμο πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναό μας στή Δάφνη.

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς 28.6.2003 ἐτελέσθη ὁ Μέγας Ἑσπερινός μετ' ἀρτοκλασίας χοροστατούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀττικῆς κ. Χρυσόστομου, Χριστανουπόλεως κ. Γρηγορίου καί Μαραθῶνος κ. Φωτίου, μετά δεκάδος Ἱερέων καί διακόνων. Ἡ χορωδία τοῦ κ.

Ἀθανασίου Ἰωαννίδη ἀπέδωσε ἄριστα τοὺς ὕμνους τοῦ ἑσπερινοῦ.

Ἦκολούθησε ἡ περιφορά τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου, τῇ συμμετοχῇ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῆς Φιλαρμονικῆς μπάντας τοῦ Δήμου Δάφνης καί παρουσία τῆς Δημοτικῆς καί Ἀστυνομικῆς ἀρχῆς τοῦ τόπου, ἐνῶ συγκινητικὴ ἦταν ἡ προσέλευσις τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Τὴν κυριώνημον ἡμέραν στόν κατάμεστον ἀπό κόσμον Ἱ. Ναό, ἡσθάνθημεν τὴν ἰδιαίτεραν χάράν νά ἔχωμεν τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομον χοροστατοῦντα εἰς τὴν ἑόρτιον θείαν λειτουργίαν.

Μετά τό πέρας αὐτῆς τῆς πνευματικῆς πανδαισίας ἀκολούθησε κέρασμα πρὸς ὅλους τοὺς προσκυνητές ἐνῶ παρετέθη τράπεζα πρὸς τόν Μακαριώτατο, τοὺς ἱερεῖς, τοὺς ἱεροψάλτας καί τοὺς διακονοῦντας.

Τό ἑσπέρας μετὰ τόν ἑσπερινό, ἐψάλλη Ἱ. παράκλησις ἔμπροσθεν τῆς Ἱ. εἰκόνης τῶν Ἀγίων, ἐνῶ ἀκολούθησε τό μυστήριον τοῦ Ἀγ. Εὐχελαίου πρὸς Ἀγιασμόν τῶν πιστῶν.

Τὴν ἐπομένη, τῶν 12 Ἀποστόλων μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτελέσθη τό καθιερωμένον μνημόσυνον τῶν κτητόρων, τῶν κεκοιμημένων ἐφημερίων τῶν διακονησάντων εἰς τόν ἱστορικόν Ναόν μας.

Πρέπει νά σημειώσωμεν τέλος ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐφετινῆς πανηγύρεως ὀφείλεται κυρίως εἰς τόν νέον καί δραστήριον ἐφημέριον τοῦ Ναοῦ Ἱερομόναχον π. Ἀθανάσιον Τζενῆν, ὁ ὁποῖος μαζὶ μέ τοὺς συνεργάτας του φροντίζει διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς ἐνορίας μας τόσο στό κατηχητικό ἔργο, ὅσο καί σέ ἔργα ἀγάπης.

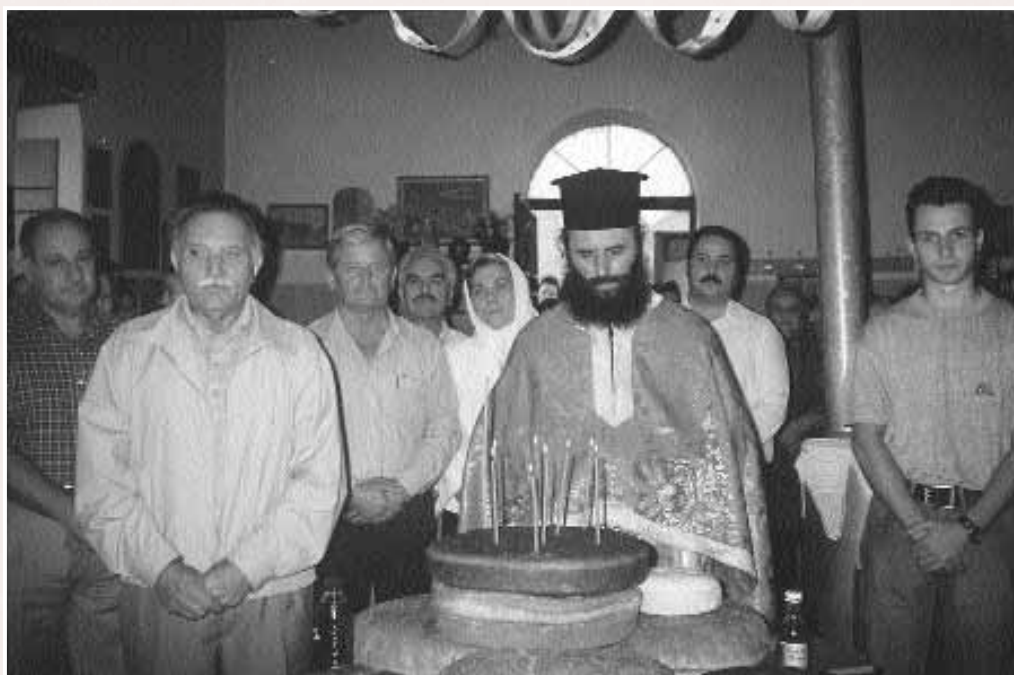
Στιγμιότυπον ἐκ τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀγίας Μαρκέλλης Ἀστορίας (22 Ἰουλίου) ὅπου προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῦλος συμπαραστατούμενος ἀπὸ τοὺς Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους Μαραθῶνος κ. Φώτιον (ἐξ Ἑλλάδος ἐπὶ τούτου ἐλθόντα) καὶ Θεουπόλεως κ. Χριστόδουλον

Μετά πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ τῇ συμμετοχῇ χιλιάδων πιστῶν, προσελθόντων ἐκ διαφόρων περιοχῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας (καὶ οὐ μόνον) ἐγένετο ὁ ἐορτασμός τῆς μνήμης τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱεράν Μονὴν παρὰ τὴν Λυκόβρυσιν Ἀττικῆς. Εἰς τὴν ὁλονυκτίαν προέστη ὁ Σέβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκάκιος συμπαραστατούμενος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον, Εὐρίπου κ. Ἰουστίνον, Πειραιῶς κ. Γερόντιον, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριον καὶ Μαραθῶνος κ. Φώτιον. Ἡ φωτογραφία ἀπὸ τὴν εὐλόγησιν τῶν ἄρτων.

Ἀπό τήν λιτάνευσιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνης κατά τήν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνος. Εἰς τό μέσον διακρίνονται οἱ Ἀρχιερεῖς Πειραιῶς κ. Γερόντιος καί Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ἐν μέσῳ τοῦ Ἱερατείου.

Στιγμιότυπον ἐκ τῆς Ἀρτοκλασίας κατά τήν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βιτώλεως Φθιώτιδος. Διακρίνεται ὁ πατήρ Ἰωάννης Φλέγγας ἐν μέσῳ τῶν πιστῶν.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος προέστη εἰς τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Φανουρίου Γλυφάδος. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνονται καὶ οἱ Ἱερομόναχοι π. Ἀναστάσιος, π. Μερκούριος καὶ π. Ἀθανάσιος.

Τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ἐτίμησεν διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς καθὼς καὶ ἀρκετοὶ ἱερεῖς.

Θεριναί Κατασκηνώσεις τῆς Ἐκκλησίας μας

Μέ τήν εὐλογίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ὑπό τήν σκέπη τῆς Ι. Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης διοργανώθηκαν ἐφέτος διά πρώτην φοράν θεριναί κατασκηνώσεις διά παιδιά ἕως 16 ἐτῶν, ὑπό τήν ἐπωνυμίαν: πρόγραμμα θερινῆς διαβιώσεως «Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μυροβλήτης». Χῶρος τῶν κατασκηνώσεων ἦτο μία καταπράσινη τοποθεσία εἰς τήν περιοχήν Πλατανόρεμα τῆς Κοινότητος Δυτικοῦ Νομοῦ Πέλλης.

Τό ὅλον πρόγραμμα ἐτέλει ὑπό τήν ἐπίβλεψιν τῶν ἱερέων τῆς Ι. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καί εἰδικευμένου προσωπικοῦ ἀπό ἐκπαιδευτικούς (Διδασκάλους, Θεολόγους καί Γυμναστές) μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐνῶ ἐθελόντριαι ἐκ Θεσσαλονίκης ἐμερίμουν διά τάς ἐν τῷ μαγεiriῶ ὑπηρεσίας.

Εἰς τάς ἐγκαταστάσεις αὐτάς εὐρέθη καί ὁ γράφων, κατά τήν διάρκειαν τῆς α' κατασκηνωτικῆς περιόδου, καί διέμεινεν ἐπὶ 24 ὥρας.

Ὅταν ἀφίχθημεν εἰς τάς κατασκηνώσεις, (γύρω εἰς τάς 9.00 π.μ.) εὐρέθημεν ἔμπροσθεν ἐνός περιβάλλοντος μεγάλου φυσικοῦ κάλλους. Πανύψηλα εὐσκιόφυλλα πλατάνια ἐκάλυπτον τόν χῶρον ὅπου ἦσαν αἱ σκηναί. Χῶροι ἀθλοπαιδιῶν καταλλήλως διαμεμορφωμένοι, ἐγκαταστάσεις ὑγιεινῆς καί καθαριότητος, μία μεγάλη τέντα ἐκάλυπτεν τάς τραπέζας πλησίον τοῦ μαγειρείου.

Εἰς τό κέντρον τοῦ χώρου τῶν κατασκηνώσεων μία τετραγώνου σχήματος σκηνή εἶχε τήν ἐπιγραφὴν «ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ». Μόλις, λοιπόν, ἐκαθίσταμεν εἰς τό «ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ», ἦχος ἐμβατηρίων μᾶς ἐξέπληξεν. Ἡ ἔκκληξις μας ἦτο μεγαλυτέρα, ὅταν ἀντικρύσαμεν τοὺς παῖδας εὐτάκτως ἐξερχομένους ἐκ τῆς συστάδος τῶν πλατάνων, νά παρελαύνουν ἔμπροσθεν ἡμῶν καί νά στοιχοῦνται ἔμπροσθεν τοῦ ἱστοῦ τῆς σημαίας. Ὑπὸ τόν ἦχον τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου ἐγένετο ἡ ἔπαυσις τῆς σημαίας καί ἐν συνεχείᾳ ἡ πρωϊνὴ προσευχή ἐκ τοῦ προσευχηταρίου (μέχρι τοῦ ἑξαψάλμου). Ἀκολουθῶνς τὰ παιδιά ἐκάθησαν διά τό πρόγευμα, ἀκροόμενα ψυχοφελοῦς ἀναγνώσεως (Τό αὐτό συνέβη καί εἰς τό γεῦμα καί εἰς τό δεῖπνον).

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσιν κατὰ τὴν λήξιν τῆς Α' κατασκηνωτικῆς περιόδου (ἀγοριῶν) ὅπου διακρίνεται καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Μάξιμος κατὰ τὴν προσφώνησιν αὐτοῦ.

Μετά τό πρόγευμα προσεκληθήμεν εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν σκηνῶν. Οἱ παῖδες εὐτάκτως ἰστάμενοι ἔμπροσθεν τῶν κλινῶν ἀνέμενον ὡσάν στρατιῶται τό πέρας τῆς ἐπιθεωρήσεως καί τῆς ἀνακηρύξεως τῆς καλυτέρας σκηνῆς, τό προσωπικόν τῆς ὁποίας ὑπεδέχθη τὴν εἴδησιν μετὰ πανηγυρισμῶν, σπεῦδον διά τὴν παραλαβὴν τοῦ ἐπάθλου (παγωτοῦ!).

Τὰ παιδιά ἐν συνεχείᾳ ἡσυχολήθησαν μέ ὁμαδικὰ παιχνίδια ψυχαγωγούμενα καί ἀθλούμενα, ὑπό τὴν διακριτικὴν ἐπίβλεψιν τῶν ὑπευθύνων, μέχρι τὴν ὥραν τοῦ γεύματος (ὥρα 2.00 μ.μ.) καί τὴν ἐπακολουθήσαν μεσημβρινὴν ἀνάπαυσιν.

Περί ὥραν 5.00 μ.μ. συνήχθησαν ἅπαντα τὰ παιδιά διά τὴν ἀκολουθίαν τῶν χαριετισμῶν ἡ ὁποία προηγείτο τῆς ἀπογευματινῆς ψυχαγωγίας.

Κάποτε, ἐνῶ καθήμεθα εἰς τό «ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ», μετὰ τῶν ἱερέων, παρουσιάσθη εἰς τῶν ὁμαδαρχῶν ἔμπροσθεν ἡμῶν λέγων: «Θεοφιλέστατε, εἴμαστε συνηγμένοι στό ἀμφιθέατρο καί σᾶς περιμένουμε». Ἐσπευσα λοιπόν νά ἴδω ποῖο ἦτο τό «ἀμφιθέατρον»! Εἰς ἓν ξέφωτον, ἦσαν τοποθετημένα εἰς κυκλικὴν διάταξιν καθίσματα, ὅπου ἤδη ἐκάθητο εὐτάκτως ἅπαντα τὰ παιδιά ἀναμένοντα τὴν κατήχησιν. Καθημερινῶς ἐγένετο ψυχοφελὴς κατήχησις ὑπὸ τινος τῶν ἱερέων, τὴν δέ ἡμέραν ἐκείνην παρέχώρησαν εἰς ἡμᾶς τὴν τιμὴν ταύτην.

Τό ἐσπέρας, μετὰ τὴν ὑποστολὴν τῆς σημαίας καί τό δεῖπνον, ἐγένετο τό ἀπόδειπνον. Ἐμπροσθεν ἐνός δένδρου ὅπου ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου καί ἀνημέρον κανδήλιον, οἱ παῖδες ἐκ περιτροπῆς ἀνεγίνωσκον τοὺς ψαλμούς καί τὰ τροπάρια τοῦ ἀποδείπνου. Λαβόντα δέ εὐλογίαν ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς σκηνάς.

Τὴν πρωΐαν, ἐκ τῶν μεγαφῶνων (ὑπῆρχε ἀνά ἓν εἰς ἐκάστην σκηνήν) ἠκούσθη μελωδικὴ ψαλμωδία διά τῆς ὁποίας ἀφυπνίσθημεν, διά νά ἐτοιμασθῶμεν, ἡμεῖς μὲν διά τὴν ἀναχώρησιν, τὰ δέ παιδιά διά νά ἀρχίσουν ἄλλην μίαν ἡμέραν ὑγιοῦς ψυχαγωγίας.

Πράγματι, ἀναχωροῦντες ἐκ τῶν θερινῶν κατασκηνώσεων ἀπεκομίσταμεν τὴν ἀρίστην τῶν ἐντυπώσεων. Το ἔργον τοῦτο ἀξίζει νά στηρίξωμεν ἅπαντες.

Θεμελίωσις Ἱεροῦ Ναοῦ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος τήν Κυριακὴν 7/20-7-2003 συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἱερομόναχον π. Ἀγαθάγγελον Σαμαρᾶν, μετέβη εἰς τὴν περιοχὴν Λουτρῶν Μυτιλήνης ὅπου ἔθεσε τὸν θεμέλιον λίθον διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Συγχαίρωμεν τοὺς πιστοὺς γνησίους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς τῆς νήσου οἱ ὅποιοι προέβησαν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Ναοῦ μέ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁφείλομεν εὐχαριστίας εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Χίου κ. Στέφανον ὁ ὁποῖος διέθεσε τὸν Πανοσιολογιώτατον π. Γαβριὴλ ἐκ Χίου, ὁ ὁποῖος ἐκ τοῦ ἔτους 1981 ἐπισκέπτεται ἀνελλιπῶς τὴν νήσον Χίον, ἐξυπηρετῶν τοὺς πιστοὺς, πολλάκις ὑπὸ δυσμενεῖς καιρικὰς συνθηκὰς. Τό ἔργον τοῦ π. Γαβριὴλ καρποφόρησε καὶ ἤδη οἱ πιστοὶ ηὐξήθησαν τόσον ὥστε νὰ χρειάζεται ἡ οἰκοδομὴ νέου μεΐζονος ναοῦ.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐνισχύσουν οἰκονομικῶς τοὺς ἀδελφούς μας εἰς Μυτιλήνην δύνανται νὰ ἐπικοινωνήσουν μετὰ τοῦ Εὐστρατίου Κωνσταντάρ (ὁδὸς Θερμιώτη Χρυσάνθου, Μυτιλήνη Τ.Κ. 811 00 Τηλ.: 225 104 2380 καὶ 6945 15 23 77).

Ἡ πρώτη φωτογραφία εἶναι ἐκ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀγιασμοῦ καὶ ἡ δευτέρα ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου.

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Πρός γνῶσιν καί Συμμόρφωσιν

Εἶναι ἔκδηλος ἡ ἀναταραχή τῶν στασιαστών τοῦ 1995 ἐκ τοῦ τρόπου ἀμύνης καί «προβολῆς» των στό βιβλίο τοῦ λεγομένου «Πέτρας» Μακαρίου.

Οὔτε λίγο οὔτε πολύ, οἱ πραξικοπιμαῖοι διά τοῦ ἀντιπροσώπου των τήν ἀνταρσίαν καί τόν διχασμόν πού ἐπέφεραν στήν μαρτυρικήν Ἐκκλησίαν μας τιτλοφοροῦν μέ τήν λέξιν «ΛΥΤΡΩΣΙΣ»! Γράφουν ἐπικεφαλίδα: «ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ - ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ» τήν ἐπί τόσα ἔτη παραμονήν των εἰς τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας καί «ΛΥΤΡΩΣΙΝ» τήν διαβολικήν ἀποστασίαν καί σύνταξιν των εἰς φάλαγγα ἐχθρικήν ἀντιπαρατάξεως κατὰ τῆς μητρός των Ἐκκλησίας.

Οἱ μητραλοῖαι αἰσθάνονται «λύτρωσιν» (!) πολεμοῦντες τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία τούς ἐγέννησε καί ἐγαλούχησε. Βάλλουν κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τόν ὁποῖον ἐκεῖνοι ἐνεθρόνισαν καί προσεφώνησαν καί ἐπόζαραν μέτ' αὐτοῦ δημοσίως εἰς κοινήν φωτογράφησιν.

Τό δέ ἐλεεινότερον τῆς φυλλάδος τοῦ φερομένου ὡς συγγραφέως της, εἶναι τό ψευδές καί ἐπίπλαστον, δι' οὗ κοσμεῖται ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Διότι: Ἐφ' ὅσον εὖρον οἱ πραξικοπιμαῖοι τήν «λύτρωσιν» διατί τόσος ἀγών διά νά δυνηθοῦν νά ἐπανέλθουν εἰς τήν αἰχμαλωσίαν τῆς κανονικότητος μέ ἐγγράφους καί προφορικάς των ἀναφορᾶς καί αἰτήσεις καί, προσωπικῶς ὁ «συγγραφεύς»;

Καί διατί εἰς ἕναν «βεβαρυμένον» Μητροπολίτην ὡς τόν ἐκθέτουν, τόν Σεβ/τον λέγομεν Ἀκάκιον, τόσαι ἐπισκέψεις καί παρακλήσεις διά νά τόν «ἀναδείξουν» ἀρχηγόν τῆς πατρίας των;

«Αἰδῶς Ἀργεῖοι»... Θεός οὐ μυκτηρίζεται.

«Ὅνος ἔβλάκτισέ με

καὶ γὰρ ἀντιλακτίσω αὐτόν;»

Ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιον ἐλάβομεν καί δημοσιεύομεν τήν ἀκόλουθον ἐπιστολήν ἡ ὁποία εἶναι σχετική μέ τό προηγούμενον θέμα.

Παιανία 15/8/2003

Πάτερ Μακάριε

Σέ εὐχαριστῶ διά τήν «εὐγένειάν σου» (!) νά μοῦ ἀποστείλεις τό «περισπούδαστον» βιβλίον σου «30 ἔτη ἐκκλησιαστικῆς πορείας» διά νά πληροφορηθῶ τήν «Λύτρωσίν» σας!, ἢ μᾶλλον τήν αἰχμαλωσίαν καί τά δεσμά σας ὑπό τοῦ ψυχοκτόνου ἐχθροῦ.

Τίποτε περισσότερο δέν μαρτυρεῖ τό πόνημά σου εἰμὴ ψεῦδος καί ἐμπάθειαν. Λυποῦμαι ὅμως διότι διασύρεις καί δυσφημεῖς τό ἅγιον ῥᾶσον καί πληγώνεις τήν μητέρα μας Ἐκκλησίαν.

Θέλεις νά δικαιολογήσης καί νά στηρίξης τό ἀνοσιούργημα τοῦ σχίσματός σας κατὰ τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας μέ ἐπιχειρήματα διαστρεβλωτικά καί ψευδή, ἀλλά ὁ εὐσεβὴς λαός μας πού ἐνσυνειδήτως ἀκολουθεῖ τό πάτριον ἑορτολόγιον, ὅχι ἀδιαφόρως καί δέν προσωπολατρεῖ, ἀλλά θεολατρεῖ, σᾶς γνωρίζει καλῶς καί τά γραπτά σας ρίπτει εἰς τόν κάλαθον, διότι ποία ὠφέλεια προέρχεται ἀπό τό ψεῦδος καί τήν σκοπιμότητα;

Ἡ ἐμὴ ταπεινότης μίαν καί μόνην ἐρώτησιν σοῦ ἀπευθύνει εἰς ἀπόδειξιν τῶν ψευδῶν ἐπιχειρημάτων σου: Ἐάν πράγματι ἐνέχομαι δι' ὅσα παράνομα μοῦ καταλογίζεις, τί λόγον εἶχον αἱ δύο ἐπισκέψεις σας εἰς ἐμέ ἐκλιπαροῦντές με νά ἐνταγῶ εἰς τήν «Ἱεράν Σύνοδόν σας»; μάλιστα δέ τήν δευτέραν φοράν μετὰ τοῦ γέροντός σας πρώην Φθιώτιδος Καλλινίκου.

Τί σᾶς ἐχρειάζετο ἕνας «βεβαρυμένος» Ἐπίσκοπος κατὰ τά γραφόμενά σου;

Βεβαίως δέν εἶναι μόνον αἱ δύο ἀναφερόμε-

ναι περιπτώσεις ίκεσίας σας διά νά μέ ἐμπλέξετε εἰς τά δίκτυα τῆς ἀνταρσίας. Ἀκολούθησαν καί ἄλλαι ἐπισκέψεις μέ τόν ἴδιον σκοπόν, ἀλλ' ὁ ἐτάζων καρδίας Κύριος ἐπέβλεψε καί εἰς ἐμέ καί ἀπέδωκε κατὰ τήν καρδίαν μου, νά ὠφελήσω καί ὄχι νά πολεμήσω τήν Ἐκκλησίαν Του, ἄν καί ἐλάχιστος καί ἀδύναμος.

Ταῦτα δι' ὀλίγων, χωρίς συνέχειαν ψυχοβλαβῶν ἀντεγκλήσεων ἔχων ὑπ' ὄψιν τό ῥητόν: «Ὁνος ἐλάκτισέ με κἀγὼ ἀντιλακτίσω αὐτόν;»

Εὐχομαι ἐν κατακλείδι, μετάνοιαν εἰλικρινῇ κατὰ τήν παραβολήν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καί παύσιν τῆς ψυχοφθόρου πολεμικῆς κατὰ τῆς μητρός μας Ἐκκλησίας πρὸς περαιτέρω κατακερματισμόν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

† Ὁ Ἀττικῆς καί Διαυλείας

ΑΚΑΚΙΟΣ

«Γέροντα γιατί κλαῖς;»

Ὑπό τόν ὡς ἄνω θρηνώδη τίτλον καί μέ ἄτεχνον γελοιογραφικόν σκαρίφημα δι' ἐξώφυλλον, ἐξεδόθη φυλλάδιον ὑπό τῆς γνωστῆς ἐν Κερατέα σωματειο-μονῆς τῆς Ἀγίας Σκέπης, μέ ... ἀξιοθρήνητον περιεχόμενον.

Εἰς τό ἐξώφυλλον συνδυάζεται ἡ δακρυρροοῦσα μορφή ἑνός λευκογενεῖου καί κομβοσχοινοφόρου γέροντος, μέ τήν παρουσίαν ἑνός μυστακοφόρου νεανίσκου, καθημένων εἰς τήν πρύμνην μιᾶς λέμβου, ἡ ὁποία παρουσιάζεται ὡσάν νά... ὑπερίπταται ὑπεράνω τοῦ θαλασσίου χώρου τοῦ Ἀθωνος!

Πρόκειται περί μυθιστορήματος τό ὁποῖον κυριολεκτικῶς «εἶναι γιά κλάματα», κατὰ τήν λαϊκὴν ἔκφρασιν. Κλάματα ὅμως ἐκ τῶν ὑπερβολικῶν γελῶτων, τά ὁποῖα μετὰ βίας δύναται νά συγκρατήσῃ ὁ ἀναγινώσκων τοῦτο. Διότι ἡ πλοκή τοῦ διηγήματος μέ τὰς ἀτέχνους ὑπερβολὰς αἱ ὁποῖαι τό χαρακτηρίζουν, μόνον γέλωτας προξενοῦν εἰς τόν ἀναγνώστην. Τό μόνον δέ ἀξιοθρήνητον εἶναι τό πρόσωπον τοῦ συγγραφέως τό τοιοῦτον.

Ἡ ἱστορία διαδραματίζεται εἰς τό καίκι τῆς διαδρομῆς τοῦ Ἀγίου Ὁρους ὅπου τὰ ἀκατάπαυστα δάκρυα ἑνός γέροντος μοναχοῦ προσελκύουν τήν προσοχήν νέου τινός ταξιδιώτου,

ὁ ὁποῖος πείθει τόν γέροντα νά τοῦ ἐξηγήσῃ διατί κλαίει. Τότε ὁ θρηνῶν γέρος (ἀποστραγγίσας προφανῶς, τήν γενειάδα του εἰς τήν θάλασσαν - ἵνα μή πλημμυρίσῃ ἡ λέμβος!) ἀρχίζει νά διηγεῖται τήν αἰτίαν τῶν θρήνων του.

Εἶχε μείνει δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τόν κόσμον καί ἀφοῦ διεπίστωσε τό μέγεθος τῆς διαφθορᾶς καί τῆς σήψεως ἐπιστρέφει θρηνῶν εἰς τό Ἅγιον Ὅρος. Ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν ὁ «σοῦπερ-γέρον» αὐτός εἶχε μάθη λεπτομερῶς διὰ τήν ψυχοφθόρα ἐπίδρασιν τῶν βλαβερῶν θεαμάτων τῆς τηλεοράσεως, τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου καί τοῦ διαδικτύου. Διὰ τήν σατανικὴν ἐπίδρασιν τοῦ Χάρυ Πότερ, τῆς ρόκ μουσικῆς. Διὰ τήν Ἀμερικανοποίησιν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Διὰ τὰς ὑψηλὰς ἐπιδόσεις τῶν Ἑλλήνων εἰς τό κάπνισμα, τόν ἀλκοολισμό, τή διαφθορά, τὰ γλέντια, τήν ἀσέλγεια, τήν πορνεία, τήν μοιχεία, τήν ἀσωτία καί τήν μαγείαν, καί ἄλλα πολλὰ!

Ἀσφαλῶς, ὁ γέρον τοῦτος δέν εἶχε ἄλλην δουλειάν εἰς τόν κόσμον νά κάμῃ, παρά ἐπεδόθη ἐπιστημονικῶς εἰς τήν ἔρευναν τῆς ἐν Ἑλλάδι διαφθορᾶς, καί ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν ὁ ἀπλοϊκὸς παπούλης τοῦ μυθιστορήματος εἶχε μεταβληθῇ εἰς εἰδήμονα... διαφθορολόγον.

Μόνον διὰ νά κατανοήσῃ ἓνας ἄνθρωπος τί εἶναι λ.χ. internet θά ἔπρεπε νά δαπανήσῃ ὄχι ἡμέρας ἀλλ' ἐβδομάδας, μάλιστα ἂν εἶναι γέρον καί διαβιῶν εἰς τὰς ἐρήμους, ὅπως ὑπετίθετο ὅτι ἦτο ὁ ἥρωας τοῦ ...κερατοειδοῦς (ἐκ Κερατέας) μυθιστορήματος.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ παντογνώστης γέρον θρηνεῖ διὰ τήν κατάντιαν τοῦ κ. Βαρθολομαίου, τοῦ κ. Χριστοδούλου, τῶν μνημονευτῶν ἀγιορειτῶν, ἀλλὰ καί τῶν Ἑσφιγμενιτῶν. (Μόνον διὰ τόν πρόεδρον τοῦ σωματειομοναστηρίου τῆς Κερατέας δέν ἐθρήνη, οὔτε διὰ τούς ...Ὁρφανούς).

Μάλιστα διὰ τούς Ἑσφιγμενίτας ἐξέχεε εἰδικὰ δάκρυα, διότι δέν φρονοῦν τόν παλαιοημερολογιτικόν οἰκουμενισμόν καί δέν ἔχουν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ καθηρημένων ψευδοκληρικῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων προφανῶς καί ὁ μυθιστοριογράφος. Ἀκόμη, ἡ δακρυρροοῦσα γεροντικὴ μορφή ἐπένθει διὰ τό ὅτι ἡ Ἱ. Μ. Ἑσφιγμένου προσέφυγε εἰς «κοσμικά μέσα» διὰ τήν ὑποστήριξιν τοῦ δικαίου ἀγῶνα

της. Δέν μᾶς λέγει ὅμως εἰς ποῖα μή κοσμικά μέσα θά ἔπρεπε νά προσφύγῃ; Εἰς τήν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Ἐκακοφάνη εἰς τόν γέροντα τῶν δακρυβρέκτων σελίδων τό ὅτι οἱ Ἑσφιγμενῖται προσέφυγον εἰς τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διά νά διεκδικήσουν τό αὐτονόητον δικαίωμά των νά ὀνομάζονται αὐτό τό ὁποῖον εἶναι: Ἑσφιγμενῖται καί Ἀγιορεῖται. Δυσφορεῖ ὁ ἥρωας τοῦ ...τετρατουργήματος τούτου, ἐπειδή οἱ Πατέρες τῆς Ἱ. Μ. Ἑσφιγμένου ὑπερασπίζονται τό δικαίωμα, ἀλλά καί τήν ὑποχρέωσίν των νά παραμείνουν εἰς τήν Μονήν τῆς μετανοίας των. Οὐδεμία σταγόνα δέν ἐκχέει ὁ θρηνώδης γέρων διά τόν πρόεδρον τοῦ μοναστηριοσωματείου «**Η ΑΓΙΑ ΣΚΕΠΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ**» ὁ ὁποῖος προσέφυγε εἰς κοσμικά μέσα διά νά καταλάβῃ ἐνοριακόν ναόν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἢ διά νά ζητήσῃ 2 ἑκατομμύρια ΕΥΡΩ ὡς συκοφαντηθεῖς ἀπό μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς καθηρημένος (ὡσάν νά μήν ἦτο!) ἢ τό πλέον ἐξωφρενικώτερον, διά νά σύρῃ εἰς τά δικαστήρια τόν πρώην ὑποτακτικόν του ὡς δῆθεν κλέπτην, ἐπειδή παρέλαβε ἐκ τοῦ καταληφθέντος ἱεροῦ ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου τό ἱερόν ἀντιμνήσιον, ἵνα μή βεβηλωθῇ ἀπό τάς χεῖρας τῶν καθηρη-

μένων. Ἀσφαλῶς ὁ γέρων τοῦ μυθιστορήματος δέν ἠδυνήθη νά μάθῃ ἐντός ὀλίγων ἡμερῶν τά κατορθώματα τοῦ γέροντος τῆς Κερατέας, διότι ἐάν τά ἐγνώριζε, ἡ λέμβος ἤθελε... καταβυθισθῇ ἀπό τό πλῆθος τῶν δακρῶν!

Κακόηχα «**Caλπίσματα**»

Ὁ σχολιογράφος τῆς κακοήχου «Σάλπιγγος» ματαίως προσπαθεῖ νά ἐξομειώσῃ τάς «καθαίρέσεις» τοῦ Αὐξεντίου κατὰ τῶν δικαίως καθαιρεσάντων αὐτόν τό ἔτος 1985 διά τήν ὑπόθεσιν Τσάκου. Διότι ἴσως νά ἐπέβαλε τό αὐτό «ἐπιτίμιον» εἰς ὅλους («καθαίρεσιν», ἢ ὁποία βεβαίως ἦτο ἀνίσχυρος, ὡς ὑπό δικαίως καθηρημένου προερχομένου) ἀλλά διά μέν τούς λοιπούς ἀνέφερε ὡς κατηγορίαν τό «σχῆσμα», διά δέ τόν κ. Ὁρφανόν προσέθεσε ἄλλας, ἡθικῆς φύσεως, ὅπως ἀπεδείξαμεν εἰς τό προηγούμενον τεῦχος.

Τώρα ἂν ἐξακολουθοῦν νά ἐπιμένουν εἰς τήν θεωρίαν τῆς «μάνας καί τῆς κόρης», ἅς ἀποδεχθοῦν καί τά ἐπιτίμια τῆς μάνας των, Αὐξεντιανῆς «Συνόδου».

Ἡμεῖς πάντως οὐδεμίαν ...μητρικήν ιδιότητα ἀναγνωρίζομεν εἰς αὐτήν.

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365

www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΜΑΞΙΜΟΣ

† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 6 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ ἐτησίᾳ δολλάρια 60

Τιμή φύλλου 0,5 εὐρώ

Ἐπιστολαί, συνδρομαί καί ἐμβάσματα ἀποστέλλονται εἰς τά γραφεῖα: Περιοδικόν «**Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας**»

Ὁδός Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. Τήν εὐθύνην τῶν ἀπόψεων τῶν ἐνυπογράφων ἄρθρων φέρουν ἀποκλειστικά καί μόνον οἱ συγγραφεῖς των καί ὄχι ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ.